

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרֻשֵׁת פְּקוּדֵי ב' דְּרֵאשׁ חוֹדֶשׁ אֲדָר שְׁנַי א' אֲדָר שְׁנַי ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עִם רִשִׁי

היום לומדים שבצלאל ואהליאב הכינו את האפוד ואת חֲשׁוֹן הַמִּשְׁפָּט, בדיוק כפי שה' צוה את משה.

תְּהֵלִים / יוֹם א' לַחֹדֶשׁ פְּרָקִים א'-ט'

היום מתחילים שוב את ספר התהלים מהתחלה.

בפרק ד' בתוב "רְגִזוּ וְאַל תַּחֲטְאוּ" הגמרא במסכת ברכות מסבירה את כל הפסוק הזה ומיעצת למי שהיצר הרע מגיע כדי להפריע לו. הדבר הראשון שהגמרא אומרת זה לגרם ליצר הטוב לכעוס על היצר הרע, כך לא עוברים עברות.

בתניא, בפרק כ"ט האדמו"ר הזקן אומר מה לעשות כאשר היצר הרע לא מאפשר ליצר הטוב לבצע את מה שעליו לעשות. אדם צריך לחשב על האמת שיודע בתוכו = שה' נמצא בכל מקום, ה' נתן לנו את התורה, ואין עוד דבר חשוב יותר. עליו לכעוס על היצר הרע במוחו על כך ששותל מחשבות בראשו, מחשבות שגורמות לו לתהות האם האמת היא אכן אמת, או לשכנע אותו להתנהג בדרך שאיננה ראויה. כאשר מתרגזים על היצר הרע, ה' יסלק ממנו את הרשות להפריע לאדם והוא יוכל לעבד את ה' באופן מיוחד ומתוך טהרה.

תְּנִיָּא / לְקוּטֵי אַמְרִים פֶּרֶק ל"ד (א' אֲדָר ב' שָׁנָה מְעַבְרָת)

האדמו"ר הזקן אמר קודם, שכל יהודי יכול לעצם את עיניו ולנסות לדמין איך יראה העולם בשמשיח יבא. בשויכל לראות שאין עוד שום דבר מלבד ה'. הוא יודע זאת אפלו שלא יכול לראות זאת, ושזה נכון גם כעת. ה' נמצא אתנו בכל מקום ויש לו נחת מהדברים שאנו מקימים. המחשבה על כך

גורמת ליהודי להיות בשמחה גדולה. אבל אז, היהודי פוקח את עיניו ומבחין שה' עדין "מתחפש" ולא יכול עוד לראותו, רק הצדיקים יכולים. הדבר יכול להעציב אותו. האדמו"ר הזקן אומר לנו שיִשְׁנו מקום אחד שבו ה' איננו לובש "מסכה". היכן? בהלכות של התורה. בשאנו לומדים הלכה (למשל, השיעור היומי ברמב"ם) אנו יכולים למצא את החכמה והרצון של ה' ללא שום דבר שמסתיר אותו. אנו יודעים מה ה' רוצה. לכן כשיהודי רוצה לתאר לעצמו איך זה יהיה כשמשיח יבא, עליו להחליט שהוא צריך לחיות עם משיח בעת.

עליו למצא מה הוא צריך ללמד בתורה (לכל איש, אשה או ילד ישנו חלק מסים שאותו עליו ללמוד, כפי שמסביר האדמו"ר הזקן בהלכות תלמוד תורה).

כשאנו מקדישים זמן ללמוד, עלינו להרגיש שאנו מכניסים את ה' לתוך ביתנו, בדיוק כמו במשכן, וכמו שיהיה כל העולם כלו כשמשיח יבא!

היום יום / א' אדר ב'

כשאומרים יעלה ויבוא בראש חודש, עלינו להזהר ולבטא את הנקוד נכון (במקום אחד כתוב בו ובמקום אחר כתוב בו)

אנחנו יכולים ללמד מהיום יום" לודא שאנחנו מסתכלים בתוך הסדור כשאנחנו מתפללים כדי להיות בטוחים שאנחנו הוגים את הנקוד בראוי.

ספר המצוות / מצות לא תעשה קפ"ח

המצוה היומית, **מצות לא תעשה קפ"ח** היא שעד אחד אינו מספיק. בית הדין זקוק לשני עדים על מנת להעניש מישהו. עד אחד מספיק בבית הדין כדי לחייב אדם להשבע שבועה אולם איננו מספיק להוכיח לענש שמגיע לאדם.

רמב"ם / הלכות עדות פרקים ח', ט', י'

פרק ח'- לומדים שהעדים יכולים להיות חשובים יותר ממה שכתוב בשטר. דגמה לכך היא אדם שחתם על שטר שנאמר שאדם אחד חייב בסף לחברו. בהגיעו לבית הדין הוא אינו זוכר על כך. אם אין עוד דרך להוכיח שזו אמת, השטר איננו שוה.

פרק ט'- לומדים למי אסור להיות עד. ישנם עשרה סוגי אנשים שאינם יכולים להיות עדים בבית הדין. למשל ילדים, נשים, עבדים ואנשים שהם קרובי משפחה של האדם הנדון בבית הדין. רשע איננו יכול להיות עד.

פרק י'- מתחילים ללמד את ההלכות של המצוה של מחור, שבית הדין לא יכול לקבל עדות של רשע. מיהו רשע? אדם שעובר עבירות שעליהן מגיע לקבל מלקות. רשע הוא גם אדם שגונב או מבזבז זמן מחייו על משחקים והימורים.

זרכי החסידות / פורים

בפורים יש מצוה מיחדת לשמח. כמובן, זו תמיד מצוה לעשות את עבודת ה' שלנו מתוך שמחה, אבל בפורים השמחה היא עבודת ה'. בהלכה, שתית יין היא דרך חשובה להיות בשמחה. שתית יין יכולה לגרום גם לאדם להתנהג בדרך לא כל כך טובה, כמו שלמדנו שקרה לנח אחרי שיצא מהתבה,

לכן במשך השנה לא אמורים לשתות כל כך הרבה. אבל בפורים השמחה כל כך עצומה, שחכמים אמרו שאדם יכול לשתות יותר יין ממה שהוא רגיל בדרך כלל ולא חששו מכך שיקרה משהו רע. זו הסבה שהגמרא אומרת (וכך פוסק השלחן ערוך) "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי" - אדם צריך לשתות בפורים עד שלא ידע את ההבדל בין ארור המן לבין ברוך מרדכי.

(הרבי תקן גזרה לדור שלנו, שבמהלך כל השנה אפילו בפורים, לא שותים יותר מ-4 כוסות של משקה, וגם זאת רק אם יכולים להכיל זאת כראוי. הרבי רק מרשה למי שמעל גיל 40 לשתות יותר מכך - פורים תשכ"ד).

מדוע משתמש הגמרא בכזה בטיי משנה? למה לא כתוב שם פשוט שצריך לשתות תוספת יין כדי שתהיה תוספת שמחה? והאין זה נגד התורה לא לדעת מה ההבדל בין טוב לרע? בהלכה ישנם הסברים שונים לכה,

- ישנו שיר ארוך שיהודים נהגו לשיר בפורים והסתים במלים "ארור המן וברוך מרדכי" ויש לומר מספיק לחיים שלא יוכלו לשיר את השיר עד הסוף.

- שלא תדעו מה יותר חשוב שהמן נחל מפלה, או שמרדכי עלה לגדולה? מה עזר ליהודים יותר, המפלה של המן או העבדה שמרדכי נהיה מנהיג דגול?

- למלים "ארור המן" ו"ברוך מרדכי" ישנה אותה גימטריה, ויש לשתות מספיק יין שלא יוכלו לחשב עוד את הגימטריה מרב יין.

- יש אומרים שהפונה היא לשתות מספיק יין עד מתעיפים נרדמים, וכאשר ישנים לא יודעים מה הבדל בין ארור המן לברוך מרדכי.

לחסידות יש הסבר מיחד על כך, שמסביר באופן מיחד מדוע ישנו החיוב הזה בפורים:

התקופה שבה ארע חג הפורים היתה תקופה מפחידה לעם ישראל. מרדכי הצדיק עזר לכל היהודים להבין שזו גזרה מה' בגלל שהם לא נהגו כראוי. היהודים החלו לשמור תורה ומצוות באופן של מסירות נפש, אפילו אם ההלכות לא היו נראות שיכות או שהם לא נהנו לקיים מצוות. הרגשה זו של מסירות נפש, רק לחשוב על רצונו של ה' נקראת פנימיות הנשמה - החלק הטהור ביותר.

בפנימיות הנשמה, זה לא משנה מה אני מבין, ישנה מחשבה רק על מה שה' רוצה. זה מכנה "לא ידע". זה לא רק יהודי שמקיים מצוות ומרגיש כך, לכל יהודי יש את אותה פנימיות של הנשמה שלו, שמוכנה למסור את נפשה, ורק לעשות את מה שה' רוצה! לא משנה אם היהודי הזה הוא בדרך כלל מסוג "ארור המן", שרק שומע ליצר הרע, או "ברוך מרדכי" - יהודי שרק שומע ליצר הטוב.

זו הדרגה אליה אנו צריכים להגיע בפורים. להגיע לדרגת "עד דלא ידע" - להרגיש את פנימיות הנשמה, שהיא פנימיות זהה אצל כל יהודי. זוהי העבודה של פורים, לחוש את כח מסירות הנפש בדיוק כמו היהודים שחיו באותה תקופה. הכח הזה איננו מיחד רק לפורים, כאשר מגיעים לדרגה של "עד דלא ידע" הדבר יעזר למשך כל השנה כולה, לדעת את ההבדל בין ארור המן לברוך מרדכי ושתהיה לנו חיות בכך. הדבר יעזר לנו במשך כל השנה לדעת מתי הדבר מגיע מהיצר הרע, ומתי מהיצר הטוב. אז ניכל להתרחק מהתחבולות של היצר הרע, ורק לעשות את מה שה' רוצה.